

„Debutul extraordinar al lui Nir Hezroni îi va înfiora chiar și pe cei plictisiți de acest gen polițist... Autorul menține suspansul la cote maxime în vreme ce jonglează abil cu trecutul și prezentul pe drumul către o concluzie șocantă.”

Publishers Weekly

„Un thriller cumplit și fără compromisuri... Foarte fin și foarte întunecat.”

Booklist

„Fanii trilogiei *Vrabia roșie* de Jason Matthew sau pasionații de romane mai întunecate și tehnice, în genul celor ale lui Daniel Silva, vor aprecia cu certitudine această poveste tulburătoare.”

Library Journal

„*Trei plicuri* nu este nici pe departe un roman polițist, ci îl proclamă pe Nir Hezroni drept o nouă și importantă voce în descrierea lumii obscure a serviciilor secrete.”

Shots Mag

„Un thriller mai puțin obișnuit, cu un plus de creativitate, cu ritm alarmant și mai ales bizar.”

D. A. Mishani, autorul cărții *The Missing File*

„Un roman inteligent ce ridică întrebări serioase: Cât de departe poate merge o organizație guvernamentală secretă pentru a preveni crime împotriva umanității, în vreme ce devine responsabilă exact pentru astfel de crime?”

Yaron Avituv, *Ha'aretz*

NIR HEZRONI

TREI PLICURI

Traducere din limba engleză de
Gabriela Tobol și Beatrice Feleagă

MULȚUMIRI

Această poveste conține fragmente inspirate dintr-un studiu științific condus de Klemens F. Störkuhl și André Fiala, numit „The Smell of Blue Light”/„Mirosul luminii albastre”.

Doresc să le mulțumesc amândurora, fiindcă mi-au permis să citez din studiul lor.

NOAPTEA, AUGUST 1989

Ceva înfiorător este pe cale să se petreacă.

Este exact ora 1.30.

Nu-mi trebuie vreun ceas ca să-mi dau seama de asta.

Mă trezesc în fiecare noapte la această oră ca să mă asigur că ei nu ne omoară pe toți.

Întâi verific dacă mai am lanțul la gât.

De lanț atârnă un flacon din plastic pe care l-am găsit cândva.

În flacon se află un bilețel.

Pe bilețel scrie cum să găsești acest caiet.

Așa vei ști ce s-a întâmplat când îmi vei descoperi trupul.

Deschid flaconul ca să verific dacă bilețul mai este înăuntru.

Pe bilet scrie:

Dulapul din camera copiilor: trage complet afară sertarul pentru pantofi din extremitatea dreaptă și ridică-i partea din față. Caietul este pe podea, sub sertar. Îți va explica totul.

Pun bilețelul înapoi în flacon și-l închid.

Cobor din pat și merg tiptil din camera mea până la intrare. Merg în ciorapi, așa că nu mă aude nimeni. Cheile tatei atârnă în yală. Totuși, e posibil să fi uitat să încuie ușa.

Apăs pe clanță foarte încet, ca să nu fac zgomot, și trag ușor de ușă.

Nu se deschide.

E încuiată.

Apăs iar pe clanță foarte încet și trag de ușă.

Și din nou.

Ceva mai repede acum, dar tot fără zgomot, de șapte ori:

Clic

Clic

Clic

Clic

Clic

Clic

Clic

Ușa nu se deschide.

Mă întorc în camera mea și în drum trec pe lângă dormitorul părinților mei. Ei dorm. Ei respiră liniștit și adânc. Nu agitat ca mine.

Înapoi în camera mea.

Scot o riglă din penar.

Pășesc ușor spre bucătărie.

Nu mă aude nimeni.

Un calendar magnetic cu ilustrații cu flori sălbatice este lipit pe frigider. În fiecare lună, rupi câte o pagină, iar ilustrația se schimbă. Luna aceasta poza este cu o floare purpurie, sub care scrie „Iris de coastă“. Deasupra, cu litere mai mari, scrie „august“, iar mai sus scrie „1989“, ceea ce înseamnă că am 10,5 ani, deoarece m-am născut în 1978, număr care se împarte la 2 fără să dea rest, dar nu și la 3, 4, 5, 6, 7, 8 sau 9. Numai la 2.

Deschid ușa de la frigider. Lumina dinăuntru inundă bucătăria. Aștept o clipă, să mă asigur că nu i-am trezit pe ai mei. Dacă ei se trezesc, le voi spune că îmi era sete și am venit să iau apă rece din frigider.

Iau rigla și măsoz nivelul apei din toate sticlele din frigider. Într-una sunt 20 de centimetri și 7 milimetri, iar în

cealaltă sunt fix 15 centimetri. Nu folosesc un creion ca să marchez nivelul apei, fiindcă mama îi spune tatei că acesta nu este un comportament adecvat pentru un copil de vârsta mea – sau de orice vârstă –, iar asta o îngrijorează.

Dimineața voi verifica din nou nivelul apei. Așa voi ști dacă a adăugat cineva otravă sau alte substanțe în sticlă.

Verific iar nivelul apei.

O mai fac pentru ultima oară și închid încetisor ușa frigiderului.

Trag cu ochiul prin crăpătura ușii ca să mă asigur că lumina din frigider se stinge înainte ca ușa să se închidă complet. E important.

Mă strecoz în camera părinților și stau în fața patului lor. Ei dorm.

Continui să-i mai privesc câteva minute.

Nici nu-și dau seama cât de primejdios e.

Dacă le spun, vor muri.

Eu trebuie să-i protejez pe toți.

Mă retrag în camera mea și pun rigla înapoi în penar, iar penarul înapoi în ghiozdan. Un minut mai târziu, așez caietul înapoi la locul lui, sub sertar.

Mama spune că ar trebui să țin un jurnal.

Așa a sfătuit-o psihologa școlii.

— Îl va ajuta, a asigurat-o ea.

3 decembrie 2016

Era ora 23, iar un Land Rover vechi mergea pe un drum de pământ, sub lumina lunii, lăsând un nor albicios de praf în urma lui. Așezarea din apropiere era cufundată în somn profund și, în afară de zumzetul insectelor, singurele sunete ce se auzeau erau scârțâitul pietrișului sub roțile mașinii și murmurul motorului.

Jeepul a intrat printr-o poartă de fier deschisă și a înaintat câteva zeci de metri înainte de a se opri în fața unei căsuțe, după care motorul a tăcut. Norul de praf a învăluit autoturismul câteva momente, apoi s-a așternut pe pământ. Farurile s-au stins, iar șoferul a deschis portiera. Din jeep a coborât un bărbat în vârstă, cu păr alb și scurt, care s-a dus către casă cu pași mari și grăbiți.

Ușa casei s-a deschis și în lumina slabă s-a zărit silueta altui bărbat în vârstă. Și-a întâmpinat musafirul cu o îmbrățișare călduroasă.

— Bună, Amiram. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

— De multă vreme, Avner. Și știu că n-ar trebui să fiu aici. Mulțumesc că ți-ai făcut timp să ne vedem atât de repede.

Avner a umplut două căni cu cafea turcească și bărbații s-au așezat la o masă rotundă în bucătărie. Lumina becului fluorescent gol din tavan le proiecta umbrele pe peretele bucătăriei. Avner a luat o gură de cafea. Aștepta ca musafirul său să înceapă conversația.

Amiram a făcut o pauză, apoi a pus pe masă un plic gros din carton. Din el a scos un caiet mare, liniat, doldora de pagini ce-i fuseseră adăugate ulterior.

— Nu știu ce să fac cu el.

— De unde-l ai?

— A fost livrat prin curier de la firma de avocatură Aharoni-Shamir. I-am verificat. El a fost să-i vadă acum zece ani, în 2006, le-a dat caietul într-un plic pe care erau scrise numele și adresa mea, și le-a plătit cincisprezece mii de dolari ca să-l păstreze timp de zece ani și să mi-l trimită astăzi. Nu l-au mai văzut de atunci.

— Și sunt siguri că a fost el?

— Le-am arătat o fotografie și doi angajați l-au identificat.

— Și dacă te mutai între timp? Atunci nu te-ar fi găsit nimeni. Nu-i ca și cum datele noastre pot fi găsite în cartea de telefoane.

Amiram a oftat.

— Le-a dat instrucțiuni detaliate, în caz că nu m-ar fi putut găsi. Aveau numele și adresele lui Shaul Adler, Ronen Agami, Michael Azran și Motti Keidar, cu indicații despre cum să-i abordeze, unul după altul. Dacă niciunul dintre cei patru nu ar fi autorizat predarea dosarului, trebuia livrat chiar ambasadorului israelian de la Londra. Dacă ambasadorul ar fi refuzat să se vadă cu ei, atunci l-ar fi dus la sediul ministrului de externe, în Ierusalim. Dacă nici ministrul n-ar fi acceptat plicul, ar fi livrat trei copii ziarelor *Yedioth Ahronoth*, *Haaretz* și *The Jerusalem Post*.

— Îl văd în stare.

— E un psihopat, a zis Amiram pe un ton grav. Am citit primele pagini, în care scrie că de mic copil era convins că cineva intenționa să-i asasineze familia. Și asta-i numai începutul. Mai încolo e și mai rău.

Cei doi bărbați au rămas tăcuți o vreme. Amiram și-a aprins o țigară și a tras adânc.

— E o bombă neexplodată. Face legătura între noi și crimele în masă ce au avut loc în Canada, în 2006. Explică dispariții pe care divizia agenților încă le investighează. Descrie metode de lucru inventate de el. E pur și simplu un jurnal cu tot ce a făcut de la zece ani. Totul este documentat. Eu ies la pensie peste doi ani și el învie acum din morți ca să mă bântuie.

Avner a suflat în cafea, trimițând în sus un norișor de abur, a mai sorbit o gură și a continuat să tacă. Amiram a tras un ultim fum de țigară și a stins-o în scrumieră. Singurele sunete veneau de la insectele de afară.

După o lungă tăcere, Avner și-a aruncat privirea pe fereastra bucătăriei, apoi a pironit-o pe caietul de pe masă.

— Du-te acasă, Amiram, a spus el. Caietul ăsta nu există. Întâlnirea asta n-a avut loc. Mută-te în altă casă. Cel care deschide următoarea livrare ar putea fi nepotul tău și o să-i explodeze în față.

Amiram a încuviințat din cap. S-a ridicat de la masă și a plecat fără să privească înapoi.

Cerul nopții era acoperit de nori mari și întunecați, iar luna se întrezărea printre ei. Ziua următoare avea să aducă ploaie.

Avner a privit din nou caietul de pe masă. Sunetul motorului Land Roverului s-a stins în depărtare și în casă s-a așternut liniștea. Bărbatul s-a ridicat și a luat scrumiera. A golit-o la coșul de gunoi, a spălat-o la robinet și a pus-o pe pervaz. S-a șters pe mâini cu un prosopel de bucătărie, s-a întors la masă, s-a așezat iar în fața caietului și a sorbit din cafea. Pentru o clipă, a fost tentat să-l ardă și să-i facă cenușa să dispară sub un jet de apă în chiuvetă.

În schimb, a luat caietul și a început să citească.

NOAPTEA, SEPTEMBRIE 1990

Alerg cât pot de repede pe trotuar. Mă îndrept către școală. Pașii mei sunt v i o i. Copacii trec repede pe lângă mine. Alergatul nu mă obosește.

Îmi iau avânt și plonjez spre pământ. Trupul meu este întins la orizontală, brațele sunt deschise în lateral.

Corpul meu nu lovește trotuarul.

În schimb, planez apropiindu-mă tot mai repede de pământ.

Strada e pustie și nu mă vede nimeni.

Mă îndrept în sus și mă distanțez de trotuar.

Din ce în ce mai sus.

Spre cer.

Mă trezesc la 1.30 și mă duc să verific ușa și sticlele din frigider. Obişnuiam să folosesc o alarmă. O puneam sub pernă. Dar nu mai fac asta.

Calendarul de pe ușa frigiderului anunță că suntem în luna septembrie a „Lupinului albastru”, 1990, și că voi fi la gimnaziu anul viitor. Clasa a VI-a e plictisitoare. Nu înțeleg de ce ne trebuie o lecție întreagă ca să învățăm trei pagini dintr-un caiet de exerciții de mate. Citesc toată cartea de la prima lecție și rezolv toate exercițiile.

La sfârșitul orei, mă apropii de profesoară și-i dau caietul. Mă privește atentă și întrebă dacă le-am rezolvat cu mama sau cu tata.

— Mama și tata sunt foarte ocupați, îi răspund. Nu au timp să mă ajute la teme.

Profesoara îmi zâmbeste, spune că o să verifice caietul acasă și, dacă am făcut totul bine, pot sta la ore și pot citi dintr-un manual de matematică de gimnaziu.

— Totul a fost rezolvat corect, îi spun.

Pentru mine timpul trece diferit. Nu zâmbesc și nu râd. Nici măcar atunci când visez. Nu înțeleg ce îi face pe alții să zâmbească sau să râdă. Nici măcar nu mă ostenesc să pricep. Îmi petrec mai tot timpul protejându-mi familia, citind sau scriind în caiet. Creez programe pe computer care preiau modele matematice și le afișează grafic, de pildă dispersia unei unde de șoc sau o interferență constructivă. Încerc să ascult muzică, dar nu mă interesează în mod deosebit, doar mă ajută să identific structuri sonore repetitive.

NOAPTEA, OCTOMBRIE 1991

Soarele strălucește. Trenul a plecat din Tel Aviv acum câteva minute către nord; las pentru câteva clipe cartea pe care o citesc pe genunchi și privesc în jur. Mă uit la pasagerul care stă în fața mea. E ca și cum m-aș privi în oglindă. Are același chip, același păr, chiar și aceeași cicatrice mică pe bărbie.

Pare uimit.

— Zici că ești fratele meu geamăn! spune el.

Un alt băiat ne privește din cealaltă parte a culoarului. Și el arată fix la fel.

În vagon se produce o agitație pe măsură ce tot mai mulți gemeni, tripleți, cvadrupleți și cvintupleți se descoperă între ei.

— Unde sunt părinții tăi? mă întreabă puștiul care arată ca mine.

Mă uit în jur. Ei nu sunt aici.

— Lasă-mă în pace, îi cer.

Mă ridic și mă duc la ușa dintre vagoane. Sunt în ultimul vagon și o singură ușă îl leagă de cel din față, prin intermediul unei articulații de tip burduf.

Ușa este încuiată. Trag de clanță cu putere, iar și iar. Nu ne întâmplă nimic.

Agitația din vagon continuă, în vreme ce toți încearcă să înțeleagă asemănările ciudate ale fraților și surorilor lor. Nimeni nu se uită pe fereastră, în afară de mine. Ceea ce

văd afară nu este deloc mai puțin ciudat decât ceea ce se petrece înăuntru.

Tot ce trece pe lângă noi se repetă de câteva ori. Nu există pomi solitari, de exemplu, sunt mereu în grupe de trei sau patru, absolut identici. La fel și stâlpii de electricitate și casele.

Mi se face rău.

Deschid fereastra ca să trag aer, dar mă simt și mai rău. Când scot capul pe fereastră, totul pare normal. Pomii care se repetau sunt din nou solitari, grupurile de patru stâlpi la fel. Trag capul înăuntru și tot ce e afară pare iar repetitiv.

Un băiat strigă lângă mine:

— Suntem cinci, tu ești al cincilea din cvintetul nostru. I-am depășit pe toți, ceilalți sunt câte trei sau câte patru.

Îl ignor și încerc din nou să deschid ușa și să mă mut în vagonul vecin. Ușa nu se deschide și vagonul din fața noastră se îndepărtează încet. Cineva ne-a decuplat vagonul și pierdem din viteză.

- Ce se întâmplă? țipă o femeie.
- De ce ne-am oprit? strigă altcineva.
- Încearcă să deschizi ușile.
- Ce-i cu întunericul ăsta?
- Mami!

Mă trezesc la 1.30, îmi scot caietul și mă duc să verific ușa de la intrare și sticlele din frigider. La întoarcere, trec pe la baie și îmi verific bărbia. Nu am nicio cicatrice.

Nu am prieteni și mă plictisesc cu alți copii. Toți sunt proști.

Refuz să particip la activități extrașcolare sau să fiu cercetaș.

Tata îi spune mamei că-l îngrijorează.

— De ce nu te duci afară să te joci cu Eyal? mă îndeamnă el. E de la tine din clasă, nu?

Sâmbăta mă trimite să mă joc cu niște copii care locuiesc în același bloc. Mergem la o demonstrație care are loc la

câteva cvartale distanță de clădirea în care locuiesc. Oamenii strigă și blochează strada, iar poliția încearcă să-i împrăstie.

Polițiștii aduc un camion mare. În el există o structură care seamănă cu turela unui tanc, cu o țevă de oțel ieșindu-i din acoperiș.

Camionul împrășcă protestatarii cu vopsea albastră. Mă dau la o parte și-i privesc pe toți cum fug. O fetiță în rochie înflorată, cu o coadă lungă și brunetă, împletită, aleargă și se împiedică de piciorul cuiva. Pare să aibă vreo 6 ani. Își pierde echilibrul și cade.

Stop-cadru.

În fața ei este un gard care separă strada de trotuar.

Peste o clipă fetița se va prăbuși în stâlpul din gardul de fier din fața ei.

Ea începe să întindă brațele înainte ca să amortizeze căzătura, însă nu va reuși să se oprească. Gardul este prea aproape.

Înțelege că nu poate preveni căzătura. În ochi i se citește spaima. O absorb.

Reluare cadru.

Fata se lovește cu fața de stâlpul de fier și se așază încet lângă gard. Nu plânge.

Nu-i poți vedea fața.

Este acoperită de sânge.

Sângele îi șiroiește pe față și pe bărbie, colorând în roșu florile de pe rochia ei.

Cineva o ia în brațe și fuge spre polițiști.

— Chemați o ambulanță! țipă omul.

Aștept ca zarva să se domolească și mă apropiu de gard.

Sub el se află o pată de sânge și câteva bucățele de pițriș.

Iau o pietricică și o examinez.

Nu e o piatră.

Este un dinte.

Degetele mele sunt mânjite de sânge.

Îl gust.

E mai puțin sărat decât al meu.

Desfac flaconul de pe lanțul de la gât și pun în el dintele, împreună cu bilețelul.

3 decembrie 2016

Întunericul și tăcerea domneau.

Amiram nu se grăbea. A coborât geamul Land Roverului și a lăsat aerul răcoros de început de decembrie să năvălească și să umple mașina cu izul iernii.

Era bine că scăpase de caiet. Se simțea ușurat. De parcă avusese un nod în gât și acum scăpase de el.

Pe drumul de acces spre oraș nu exista iluminat public. Două rânduri de chiparoși înalți blocau lumina lunii, întunecând și mai tare drumul. Cele două faruri ale jeepului spintecau întunericul.

„Avner va ști ce trebuie făcut cu caietul. El știe întotdeauna ce trebuie făcut”, s-a gândit Amiram.

A întins mâna și a dat radioul mai tare. Asculta o discuție pe postul de radio al armatei între gazda emisiunii și un ascultător care sunase ca să intre în direct. Unul spunea că sărbătorirea Anului Nou este o tradiție creștină și nu are ce căuta într-un stat evreiesc, și ce-i cu atâtea petreceri, că nu-i în regulă; iar celălalt argumenta că nu este nimic greșit cu asta și că de ce se face atâta tâmbălău pentru orice în țara asta, că nu avem încredere în noi și ne temem să sărbătorim ceva ce toată lumea sărbătorește și că suntem o țară de oameni paranoici.

Amiram se gândea că trebuie să ia în considerare mutarea. Avner avusese dreptate, nu putea să-și asume niciun risc. Trebuia să discute cu soția în seara asta. Probabil că nu avea să-i placă ideea, dar era absolut necesar.